

Sygn. akt VI U 386/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	Michał Maśnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 r. w S.

sprawy K. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania K. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 12 kwietnia 2016 roku znak: EPOM/25/039112805

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. K. (1) poczynając od 1 marca 2016 roku prawo do emerytury pomostowej;

II. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 15 marca 2016 r., odmówił K. K. (1) prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie wykazał 10-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie przedstawił prawidłowego świadectwa pracy dotyczącego pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 9 lipca 1979 r. do 31 maja 2001r. w Przedsiębiorstwie (...) w S., wystawionego na podstawie ustawy o emeryturach pomostowych.

Odwołaniem z dnia 20 kwietnia 2016 r. ubezpieczony zakwestionował powyższą decyzję ZUS. Podkreślił, że zakład pracy, w którym pracował w warunkach szczególnych nie istnieje, brak jest zatem możliwości uzyskania prawidłowego zdaniem ZUS dokumentu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z uzasadnieniem jak w zaskarżonej decyzji. Wyjaśnił, iż odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, pomimo iż osiągnął on wiek 55 lat, nie pozostaje w stosunku pracy i posiada wymagany okres zatrudnienia wynoszący ponad 25 lat, ponieważ uznał, iż nie został należycie udokumentowany okres pracy w warunkach szczególnych. Wskazał, że nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych

warunkach okresu zatrudnienia K. K. od 9 lipca 1979r. do 31 maja 2001r. w Przedsiębiorstwie (...) w S. wyłącznie z uwagi na brak zaświadczenia wystawionego przez zakład pracy stwierdzającego, że przed dniem 1 stycznia 2009 r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) urodził się w dniu (...).

Niesporne.

Ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową w dniu 15 marca 2016 r.; w tym czasie posiadał staż pracy (udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe) przekraczające 25 lat – legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym 27 lat, 10 miesięcy i 17 dni okresów ubezpieczenia.

K. K. nie pozostaje obecnie ani nie pozostawał w chwili złożenia wniosku w stosunku pracy.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek o emeryturę k. 1-7 plik I akt rentowych;
- karta przebiegu zatrudnienia - k. 75 plik I akt rentowych.

W okresie od 9 lipca 1979 r. do 31 maja 2001 r. ubezpieczony, będąc zatrudnionym kolejno na stanowiskach rybaka pokładowego, starszego rybaka pokładowego i bosmana w Przedsiębiorstwie (...) w S., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w dziale B dział IV poz. 4 pkt 10 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 24 Ministra Kierownika (...) z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej (praca rybaka morskiego na statkach).

W okresie od dnia 25 października 1982 r. do 18 października 1984 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową.

Dowody:

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 31.05.2001 r. k. 27 plik I akt rentowych;
- świadectwo pracy - k. 5 plik (...).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się w pełni uzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 965 z późn. zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art.5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2)ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3)osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4)ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei w art. 8 ustawy pomostowej wskazano, że pracownik wykonujący prace w szczególnych warunkach wymienione w pkt 20, **22** i 32 załącznika nr 1 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 50 lat dla kobiet i co najmniej 55 lat dla mężczyzn;

2) ma okres pracy w szczególnych warunkach wymienionej w pkt 20, 22 i 32 załącznika nr 1 do ustawy, **wynoszący co najmniej 10 lat.**

W art. 49 ustawy pomostowej wskazano natomiast, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W art. 3 ustawy wskazano, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace, o których mowa w ust. 1 lub 3 w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 3 ust. 4 i 5). Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (art. 3 ust. 6) a za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 3 ust. 7).

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że ubezpieczony posiada co najmniej 25 letni okres składkowy i nieskładkowy ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że ukończył 55 lat i nie pozostaje w zatrudnieniu. Organ rentowy nie kwestionował również tego, iż w okresie od 9 lipca 1979 r. do 31 maja 2001r. ubezpieczony, będąc zatrudnionym na stanowiskach rybaka pokładowego, starszego rybaka

pokładowego i bosmana w Przedsiębiorstwie (...) w S., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych (pracę rybaka morskiego na statkach). Organ rentowy odmówił jednak ubezpieczonemu zaliczenia spornego okresu do okresu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, wskazując, że za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. ubezpieczony dodatkowo powinien przedłożyć wystawione przez pracodawcę zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych, potwierdzające okresy pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Zdaniem organu rentowego skoro ubezpieczony nie przedłożył przedmiotowego zaświadczenia, nie można było uznać, iż wykazał on w postępowaniu przed organem rentowym, iż w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w pkt 22 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Powyższe stanowisko organu rentowego zobligowało sąd do oceny, czy w analizowanym przypadku brak zaświadczenia, o którym mowa w art. 51 ustawy pomostowej faktycznie stanowił przeszkodę do przyznania K. K. prawa do wnioskowanego świadczenia. W ramach postępowania dowodowego sąd dopuścił dowód z dokumentów zawartych w aktach emerytalnych ubezpieczonego. Ich autentyczność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, stąd też zostały uznane za miarodajne.

W niniejszej sprawie istotne znaczenie miał fakt, że ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Oznaczało to, że jego prawo do emerytury pomostowej oparte było o regulację zawartą w przepisie art. 49 ustawy. Organ rentowy wywiódł z tego jednak i taki wniosek, że okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych mógł zostać stwierdzony wyłącznie poprzez przedłożenie zaświadczenia o jakim mowa w przepisie art. 51 ustawy. Wniosek ten jest całkowicie błędny.

Przepis art. 51 ustawy stanowi bowiem, iż „płatnik składek jest zobowiązany do wystawiania zaświadczeń o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. Przepis art. 12 stosuje się odpowiednio.” Definicja płatnika składek została przy tym zamieszczona w art. 2 pkt 2 ustawy, gdzie sprecyzowano, że pod pojęciem tym trzeba rozumieć „pracodawcę, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (czyli osobę zatrudniającą pracowników lub u której odbywana jest służba zastępcza oraz jednostkę organizacyjną lub osobę fizyczną pozostającą z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, w tym z tytułu przebywania na urlopie wychowawczym albo pobierania zasiłku macierzyńskiego, z wyłączeniem osób, którym zasiłek macierzyński wypłaca Zakład) oraz ubezpieczonego, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. d tejże ustawy (czyli osobę zobowiązaną do opłacania składek na własne ubezpieczenie społeczne). Dodatkowo, należało mieć na uwadze całość regulacji zamieszczonych w rozdziale 6 ustawy o emeryturach pomostowych, w którym określono m.in. zasady i tryb opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. W szczególności, w zamieszczonym w tym rozdziale przepisie art. 37 ust. 1, wskazano, że składkę na Fundusz Emerytur Pomostowych oblicza, rozlicza i opłaca co miesiąc płatnik składek. Trzeba przy tym zaznaczyć, iż ów Fundusz został powołany do życia właśnie omawianą ustawą (por. art. 29 ust. 1), która w tym zakresie weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010r., a więc już po wydaniu zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji (vide: art. 57 pkt 1 ustawy). Oceniając w tym aspekcie całość przytoczonych regulacji, możliwym było wyprowadzenie z nich jedynie takiego wniosku, iż w każdym przypadku, w którym w ustawie mowa jest o płatniku składek i jego obowiązkach, ustawodawca miał na myśli płatnika składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, a więc te podmioty o jakich mowa w przepisach art. 4 pkt 2 lit. a oraz lit. d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, które począwszy od dnia 1 stycznia 2010r. zatrudniały osoby wykonujące prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i w związku z tym zobowiązane były do opłacania składek na ten fundusz (art. 35 ust. 1 ustawy). Tylko tacy więc płatnicy składek (a nie wszystkie, abstrakcyjnie rozumiane, podmioty, które kiedykolwiek opłaciły jakąkolwiek składkę na ubezpieczenie społeczne) mają obowiązek wystawiania zaświadczeń o jakich mowa w przepisie art. 51. Skoro więc ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. i tam wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a podmiot ten – co jest faktem w S. notoryjnym, także dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – od roku 2002 kiedy to ogłoszono jego upadłość nie prowadzi już absolutnie żadnej

działalności, w szczególności nie zatrudnia pracowników, brak było podstaw do uznania go za płatnika składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, zobowiązanego do wystawiania omawianych zaświadczeń.

Rozumowanie przedstawione przez organ rentowy było jednak błędne także i z innego powodu. Organ ten pominął bowiem całkowicie regulację zamieszczoną w przepisie art. 3 ust. 7 ustawy, zgodnie z którą „za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS”. Na gruncie zaś omawianych przepisów (stosowanych zawsze łącznie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (vide art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej)), nie budziło nigdy wątpliwości sądu ani organu rentowego, iż okresy wykonywania takich prac mogą zostać stwierdzone bądź w świadectwie pracy, bądź w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach (§ 2 ust. 2 przywołanego rozporządzenia). Takim zaś świadectwem, wystawionym ściśle według wzoru o jakim mowa w rozporządzeniu, K. K. (1) dysponował i przedłożył je organowi rentowemu, który w żadnej mierze nie zakwestionował jego mocy wiążącej. Świadectwo to spełnia wszelkie wymogi przewidziane przepisami prawa, w szczególności wynikające z § 22 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. 1983r., nr 237 poz. 1412). Nowe rozporządzenie (w odróżnieniu od obowiązującego dotychczas innego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r.) nie przewiduje w ogóle żadnych obostrzeń, jeśli chodzi o wymogi formalne, jakie muszą spełniać dowody przedkładane celem wykazania faktu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wskazując w § 22 wyłącznie, że „jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.”

Powyższe oznacza, że jeśli osoba ubiegająca się o świadczenie z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach przedłoży miarodajny dokument, potwierdzający wykonywanie przez nią takiej pracy, bez znaczenia będzie w tej sytuacji nazwa owego dokumentu (tj. czy jest to „zaświadczenie”, czy też „świadectwo”, albo dokument w ogóle bez nazwy), a istotne będzie jedynie to, jaką ma on treść, w szczególności czy zawiera wszystkie dane pozwalające zarówno na identyfikację osoby, której dotyczy, jak i czy pozwala na jednoznaczne ustalenie jakiego rodzaju pracę i w jakim okresie ta osoba wykonywała. Dokument jakim wylegitymował się przed organem rentowym K. K. (1), tj. „świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych” wszystkie te wymogi spełnia. W tej sytuacji postępowanie organu rentowego, domagającego się przedstawienia – obok tego świadectwa – jeszcze jakiegoś innego „zaświadczenia”, należało ocenić jako działanie całkowicie bezpodstawne, skutkujące niezgodnym z prawem pozbawieniem ubezpieczonego prawa do należnych mu świadczeń.

Dodatkowo wymaga podkreślenia, że w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stanowiącego akt wykonawczy do art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wymienione są prace: **rybaków morskich** (poz. 9 Dział VIII Wykazu A oraz poz. 4 dział IV wykazu B). Również w załączniku do ustawy o emeryturach pomostowych, pod poz. 22 wymienione zostały prace **rybaków morskich**. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, że stanowisko określone w wykazie A dziale VIII pod poz. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jest tożsame ze stanowiskiem wskazanym pod poz.22 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. W obu aktach prawnych wskazano bowiem, że pracami w warunkach szczególnych są prace rybaków morskich.

Skoro więc z bezspornych ustaleń stanu faktycznego (potwierdzonych zapisami w świadectwie pracy, świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych) wynika, że w okresie od dnia 9 lipca 1979 r. do 31 maja 2001r. (z wyłączeniem dwuletniego okresu odbywania służby wojskowej) ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy właśnie w charakterze rybaka morskiego, to w świetle powyższych regulacji nie budzi wątpliwości, że w przedmiotowym okresie K. K. wykonywał prace w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, uprawniające do otrzymania emerytury pomostowej.

Zgodnie z normą art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Jak jednak wynika z treści przepisu art. 26 ust. 1 ustawy, emeryturę pomostową wypłaca się za miesiąc kalendarzowy w terminach i na zasadach przewidzianych dla wypłaty emerytur, określonych m.in. w art. 129 ustawy emerytalnej. Ten ostatni przepis stanowi zaś, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Skoro więc ubezpieczony wniosek o emeryturę pomostową złożył w organie rentowym w dniu 15 marca 2016 roku, a wymagany w jego przypadku wiek emerytalny ukończył w dniu 14 stycznia 2016 roku, sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. K. (1) prawo do emerytury pomostowej począwszy od 1 marca 2016 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył w organie rentowym wniosek.

W myśl przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, „w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W niniejszej sprawie należało więc ocenić, czy w sytuacji, w której ubezpieczony domagał się od organu rentowego przyznania prawa do emerytury pomostowej, a organ rentowy twierdził, że mu ona nie przysługuje, gdyż nie spełnia wszystkich wymogów przewidzianych w ustawie, pomimo, że posiadał ponad 10-letni staż pracy w warunkach szczególnych udowodniony stosownym zaświadczeniem z zakładu pracy oraz spełniał pozostałe wymagane przesłanki, możliwe było przyjęcie przez sąd, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowe postępowanie, polegające na stawianiu ubezpieczonemu wymogu złożenia zaświadczenia wystawionego przez ostatniego pracodawcy, stwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

Jak wynika z przedstawionych wyżej wyników postępowania dowodowego, dokonana przez organ rentowy interpretacja przepisów w zakresie wymogów stawianych K. K. (1) przy ubieganiu się o emeryturę pomostową okazała się całkowicie błędna. Powyższe oznacza, że opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest niewątpliwie następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Na marginesie tylko można wskazać, iż taka sytuacja jak w niniejszej sprawie została wprost wymieniona przez Trybunał Konstytucyjny w omawianym wyżej wyroku z dnia 11 września 2007 roku. W punkcie 8. uzasadnienia prawnego tego wyroku, Trybunał wyliczył bowiem sytuacje, w których opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia będzie spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy – jako jedną z nich wskazując „błędą interpretację przepisów”.

W tej sytuacji, z uwagi na treść przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, koniecznym stało się orzeczenie jak w punkcie II. sentencji wyroku.